

Hòsties consagrades

No havien tocat encara les vuit del matí i la Josefina de la Carn va caure estesa a terra al mig del carrer Major. Tenia vuitanta-dos anys i un dia o altre li tocava fer l'esclafit, però aquella

manera teatral de lliscar cap a terra no va passar desapercebuda a la senyora Maria, que en aquella hora primera i malgrat que la normativa municipal no ho permetia, estenia la roba al balcó que donava al carrer gran perquè ja no tenia cames per pujar al terrat. Va ser ella qui va cridar auxili i va ser ella qui primer va arribar a la vora de la Josefina. Volia comprovar que era morta i ben morta després de quaranta anys de no parlar-se. I ves si n'era, de morta. Tenia un filet de sang que li sortia per la boca, una cara que indicava sorpresa i la mà engalavernada damunt del moneder.

—Una filla de puta menys en aquest món —va remugar en veu molt baixa mentre esperava que arribés tothom. Aquest tothom eren els veïns i la patrulla de la guàrdia urbana que es va fer càrrec del cadàver i de muntar un cordó de seguretat. Com que la mort havia estat al mig del carrer i malgrat que amb quasi tota seguretat es dictaminaria una mort natural, havia de venir el jutge o si més no la comitiva judicial, i autoritzar l'aixecament i el trasllat. Això seria una bona putada per a la família, perquè per molt ràpida que fos la cosa no podrien fer les exèquies fins com a mínim divendres, amb tot el trasbals que això comportava.

—Senyora Maria, ja se'n pot anar a casa, ja ens n'encarreguem nosaltres. Moltes gràcies per tot, vagi que fa molt de fred.

I era cert, feia bastant de fred tot i que encara eren climatològicament a la tardor. Als pobles, en tombar Tots Sants, ja se sap. I aquí, amb la punyetera humitat del riu, encara més.

A la Josefina de la Carn li diuen així perquè a casa seva sempre han tingut carnisseria i perquè als pobles no són gaire originals a l'hora d'escollir noms. La Josefina sempre havia treballat a la fàbrica, des dels catorze anys, com la noia del poema de Miquel Martí i Pol, el poeta que ha col·locat el nom del poble en boca de tothom i al qual ella no ha llegit mai. Ara tampoc no podrà fer-ho, una altra desgràcia que comporta la mort. Havia treballat a la fàbrica perquè la carnisseria se l'havia quedada l'hereu, però quan va morir d'un mal lleig fulminant ella va decidir agafar les regnes del negoci fins que es va jubilar i el va passar al fill i a la nora. I va resultar que havia estat molt millor carnissera ella que no pas el seu germà, les coses com siguin. Va ser allà, a la fàbrica, on va néixer l'enemistat amb la Maria. Un dia, poc abans que la Josefina tornàs a fer de carnissera, li varen oferir ser l'encarregada d'una de les línies de producció. La Maria considerava que per antiguitat li hauria pertocat a ella i aquí va començar tot. I ja veus, al cap de mig any la Josefina va anar a la carnisseria i un any després la fàbrica ja era tancada. Va ser la primera del poble a plegar i aviat començaria l'epidèmia a tota la contrada, mentre que ells continuaven fent.

A Roda de Ter les beates van a missa de set i en sortir s'encongeixen dins els abrics i de cap a casa falta gent. Quan deixen les llars per anar de cap al temple sembla que siguin elles les que posin els carrers perquè tot estigui en ordre. I en sortir potser també van de cap

al forn o el mercat, tot depèn del dia de la setmana, del fred i del cansament que porten, tot i que en els darrers temps qui més qui manco ha observat que ara surten com més contentes, com més animades de la missa. Que ja em diràs. Perquè que tots aquells credo in Deus i tots aquells amens i pater Nostrum a aquelles hores del matí siguin molt vivificadors tampoc no s'ho empassa gaire ningú. Deu ser cosa del nou rector, que va arribar fa un any i mig amb la seva barba i la seva guitarra i ganes de menjar-se el món i que ara ja s'havia après el nom de tota la seva parròquia, que no era precisament gaire de guitarra, excepte els nanos de l'esplai, aquests sí. A les de missa de set, no, que no els agrada gaire el cumbaià a aquelles santes hores.

La Josefina de la Carn ho havia comentat als seus fills, que darrerament sortien totes de la missa de set del matí amb una energia que feia temps que creien que havien perdut i que això, sens dubte, era cosa del mossèn, tan jove, que feia que tornessin a tenir il·lusió per alguna cosa. Aquestes mateixes beates són les primeres que han arribat als crits d'auxili. «Pobreta, com a mínim deu haver mort en pau amb el Senyor.» «Sí, això sí, no havia tingut temps ni de tenir un mal pensament.» «Justament aquesta setmana que se li havia de casar una neta.» «Si és que hem dut unes vides, que tard o d'hora.» Mentre s'exclamaven amb tot això va arribar la policia local amb les jaquetes de coll alçat. Feia boira a aquella hora del matí i el sol encara no havia sortit. Varen desplaçar amb bones paraules la corrua de velles i feren un perímetre de seguretat. Tocava esperar, però avisaren el batlle pel que pogués ser.

—Per què li has trucat? —La Carne és l'agent més jove del cos de policia local de Roda de Ter. Té vint-i-vuit anys i un títol d'enginyera agrònoma sota el braç, però la crisi ha obligat el pare a vendre la terra al banc i a ella a agafar aquesta plaça convocada no se sap gaire bé com. I com que son pare i l'alcalde feren la mili junts i el seu pare li duia embotit del bo, la Carne és ara al carrer vetllant el cadàver de la Josefina de la Carn juntament amb en Jaume, un caporal a punt de la jubilació.

—Doncs perquè l'alcalde sempre vol que l'avisem de les coses rares que passen al poble.

—Ja, però que una dona de vuitanta-dos anys mori al carrer tornant de missa tampoc no és tan estrany. Un moment o altre havia de palmar.

—No et dic que no, tot i que m'agradaria una mica més de delicadesa per part teva envers la finada, que no és qualsevol persona, que m'ha servit les hamburgueses i el pernil els

darrers trenta anys, collons. Però a més a més hi ha una cosa rara. A les morts naturals no se sol sagnar per la boca i aquesta senyora ho ha fet. I sembla que abundantment. I això ja no és tan normal. A més a més, quan duguis tants d'anys al cos com jo sabràs que per sobreviure el millor que pots fer és deixar-te de grans croades en solitari i saber exactament on t'has de situar. I si et toca un alcalde que ho vol saber tot, millor que millor, la responsabilitat final sempre serà seva, que per alguna cosa és qui mana. I com que al que tenim ara li agrada figurar, millor li passem la informació i que ell decideixi.

La boira havia començat a alçar-se però els termòmetres no passaven dels cinc graus quan va comparèixer la comitiva judicial. Mossos, metge forense, secretari. Els dos agents varen poder continuar la tasca de cada dia no sense abans parar a can Manel a fotre's un entrepà de llom amb formatge i pebrots verds, que era l'especialitat de la casa i que ressuscitava un mort. A la Carne no li havia costat gens agafar aquell hàbit després de dos

anys de patrulla amb en Jaume i després que l'any passat el seu company la deixés. Llavors es varen acabar les torrades amb pernil i el suc de taronja. Ara es fotia aquells entrepans de camioner i boxejava una hora diària al gimnàs de la feina per trencar-li la cara quan se li tornàs a posar al davant. Perquè el molt fill de puta a més a més s'havia emportat vint mil euros del compte comú. I allò sí que li havia fet molta ràbia, així que sempre deia que si se'l trobava en qualsevol lloc tenia el futur marcat: hauria de beure sopa amb una canyeta la resta de la seva vida.

—Ara que no ens sent ningú, què vol dir això de la sang a la boca de la iaia aquesta, Jaume?

—No ho sé, però és rar, per això he trucat. De vegades és símptoma d'una sobredosi, però no crec jo que a la vella li anés la coca. I manco aquesta, que no és de recapte. Però val més no deixar passar aquestes coses per si de cas hi ha res més al darrere. Forma part de la feina.

—Vols dir què?

—No vull dir res, jo no soc metge, però hi ha coses que no són normals i les coses que no són normals em posen molt nerviós. Per això hem passat el marronet als Mossos, que cobren més que nosaltres. No oblidis mai que som policia de proximitat, nosaltres. I la mort l'hem de voler sempre ben lluny.

Arribats a aquest punt molts de vosaltres us demanareu com és possible que conegui a la perfecció la conversa dels dos agents o les circumstàncies de la mort de la senyora Josefina de la Carn i la seva vida passada i els enfrontaments amb la veïna del carrer Major. La veritat és que no els sé, més enllà del que he pogut esbrinar pel meu compte, però a l'hora d'explicar-vos la meua història he decidit que era interessant demanar ajuda, de forma anònima i sota una pressió exercida com només nosaltres, els assassins professionals, sabem exercir. Així, amb tot el que m'han anat contant els implicats d'una manera o altra he pogut anar reconstruint aquest relat, que he volgut que sigui el més complet possible, sense deixar fils penjant que em posen molt nerviós i que expliquen, exactament, què va passar les dues setmanes després que m'encarregués que la Rita Barberà, que havia estat alcaldessa de València durant molts anys, i també diputada, no tornés a parlar. Però no avancem esdeveniments. Som a Roda de Ter i només ha passat un dia des de la mort de la Josefina de la Carn.

Continua fent fred a primera hora del matí i les beates continuen anant a missa de set tot i que avui hi ha un punt de tristesa per la mort de la Josefina de la Carn que ni tan sols el capellà nou, don Mateu —li diuen don Mateu malgrat que només té trenta-cinc anys—, aconsegueix de fer remuntar. Avui fa un ofici bastant convencional i en la lectura del Salm 22 i en la resposta, «el senyor és el meu pastor, res no em fa falta», tot és més senzill i sentit que habitualment. No toca la guitarra, don Mateu, que ja s'ha fet a la vida del poble i que fins i tot va demanar de canviar l'horari de les misses en funció dels horaris del futbol local, perquè el capellà juga força bé en l'equip sènior, on fa de porter, afició que manté d'ençà que va estar a les missions a Colòmbia. Tothom li ha dit que sí, entre altres coses perquè mai no havien tingut un capellà tan jove i que a més a més es desvisqui tant pel poble, que tan aviat el veus fent de paleta per arreglar alguna cosa que cau, com buscant espais per al grup d'esplai o acompanyant alguna dona gran al metge perquè està sola i no se'n surt gaire

a l'hora d'entendre les medicines que li recepten o encapçalant les manifestacions més diverses que us pugueu imaginar: des de les feministes fins a les independentistes. Don Mateu ha decidit que la parròquia ha d'estar viva i que ell ha de ser amb els seus feligresos sempre que calgui i quan calgui, no es pot ser capellà només a hores dites.

Seguir el capellà va ser quelcom fàcil. En acabar la missa de primera hora del matí solia esmorzar de valent en un bar a la vora de la parròquia i després agafava el cotxe per anar fins a la universitat de Vic. Hi feia classes de filosofia, cosa que sempre m'ha semblat graciosa, perquè se suposa que el coneixement ha de ser com més objectiu millor, i més tractant-se d'una matèria tan complicada com la filosofia, que s'encarrega, entre altres coses, de donar resposta a preguntes tan difícils com la de l'origen de l'home i la seva destinació final i sobretot de saber si hi havia alguna cosa després de la mort. I és clar, ell no podia partir de la imparcialitat perquè per fe sí que estava convençut que hi havia alguna cosa més. Don Mateu feia les seves classes tres cops per setmana, però els altres dos dies els destinava a rebre els alumnes al seu despatx o simplement a la investigació i preparació d'aquelles matèries que no eren senzilles i que ell convertia en extraordinàriament interessants, segons que explicaren els seus alumnes a la premsa l'endemà que jo hagués fet la meva feina. Però és clar, ja se sap que sempre es parla bé dels difunts, sempre es diu que eren extraordinaris veïns, que mai de la vida no s'haurien pogut imaginar què, se'n magnifiquen els assoliments i se n'amaguen els fracassos. El capellà sempre menjava a la cantina universitària i a les tardes tornava a Roda de Ter i anava a passejar o fins i tot a córrer i llavors es preparava per a la missa de la tarda i per als entrenaments de futbol. Era un home de rutina i això sempre facilita molt les coses.

El vaig seguir durant un dia i com que no volia allargar massa l'espera ni distreure'm d'altres feines, vaig decidir que actuaria aquella mateixa nit. L'autòpsia de la Josefina de la Carn encara no s'havia fet pública, però s'havia filtrat en diversos mitjans de comunicació que la dona havia mort per una sobredosi de cocaïna de gran puresa consumida en dejú i que a més a més les proves indicaven una ingesta continuada d'aquella substància durant com a mínim les dues darreres setmanes.

Sempre m'ha intrigat com els periodistes aconsegueixen obtenir informació sobre fets que haurien d'estar sota secret de sumari —i que de fet hi són— i quin és el preu a pagar. I he descobert que moltes vegades és tan simple com convidar a esmorzar o a dinar el mosso adequat, el policia necessari, el guàrdia civil desenfeinat. O dur-se bé amb advocats o fins i tot amb el personal del jutjat. I sempre m'ha intrigat la quantitat de pàgines que dediquen a la crònica negra els diaris locals, que intenten fer de la mort quelcom on furgar i on poder diferenciar-se de la resta dels mitjans. Així doncs, la Josefina de la Carn li fotia a la coca pel boc gros. Jo ja m'ho imaginava, perquè allò estava relacionat amb el meu encàrrec, és clar.

Llogar-me no és barat, però no és complicat. Basta tenir els contactes adequats. No m'interessa la internet profunda, on diuen que es mouen els grans negocis de sicariat, pornografia infantil i a la vegada els grans intercanvis d'informació contra els governs dictatorials. No, jo soc un tipus normal, usuari normal de les tecnologies de la informació. Porto més de vint anys en aquest negoci i m'agraden les trobades cara a cara amb els clients, o com a mínim amb els intermediaris. Vull saber què faig i per a qui ho faig, això em dona una certa tranquil·litat. Després de l'encàrrec de la Rita Barberà —pagat a tarifa més cara, perquè matar polítics sempre implica maldecaps suplementaris— havia quedat amb en

Pep Ignasi Ciceró al Mesón David, al carrer de les Carretes de Barcelona. Corre la brama que és el lloc de la ciutat on fan el millor lletó i a mi el lletó em perd. Així que el vaig citar en aquell restaurant, a tocar del quarter de la Guàrdia Civil. Al Pep Ignasi no li va fer gaire gràcia, però quan va començar a tastar els entrants es va oblidar de tot.

—I a més a més has de pensar que tots aquests guàrdies civils o es passen el dia intentant penetrar en les cèl·lules jihadistes o estan intentant desbaratar els plans dels independentistes. Creu-me que un narco gallec i un assassí a sou no els interessem gaire. I ara explica'm què collons passa i què vols de mi.

Mentre ell anava explicant els fets jo anava endrapant en silenci. La història era senzilla: un soci seu, malalt terminal, els havia fet una bona putada, s'havia confessat amb el capellà de Roda de Ter. Es veu que don Mateu havia estat el seu capellà a Colòmbia quan l'havien ferit i ell li havia donat suport moral i religiós a l'hospital. Quan va saber que havia tornat, el va anar a veure i va portar deu quilos de cocaïna per al capellà amb la intenció que fos ell qui els entregués a les autoritats. Era la seva darrera voluntat. Dos dies després es va morir.

—Però el capellanet no només no ha entregat la coca, sinó que ha trencat el secret de confessió unes quantes vegades per fer caure alguns dels meus homes. Vàrem haver d'esperar fins a la tercera detenció per saber que teníem un talp a dins i per saber qui era.

—Però per què vol la cocaïna el capellà? Hauria estat molt més senzill entregar-la a les autoritats.

—Es veu que la fa servir per alegrar la vida dels seus feligresos, que la mescla amb les hòsties consagrades i també que en va venent per la contrada per subvencionar les obres de restauració del campanar. Jo he perdut deu quilos de coca i tres dels meus millors col·laboradors, però s'ha acabat. Vull que ho pagui amb la vida.

Així doncs, vaig anar a Roda de Ter, hi vaig arribar el dia de la mort de la Josefina de la Carn, l'endemà vaig poder llegir les primeres filtracions a la premsa i vaig entendre que al capellà l'assumpte de l'administració de la *fariña* se li començava a desbordar, i aquella nit de rasca m'havia proposat actuar. Vaig esperar que acabés l'entrenament —era admirable l'esforç que feien tots el integrants de l'equip per posar-se a fer esport amb aquell fred després de dures jornades laborals o estudiantils, en el cas dels més joves— i que el capellà anés cap a casa. El vaig anar seguint a una distància prudencial i quan estava obrint el pany de casa li vaig engegar tres trets al clatell. Va ser tan ràpid que ni tan sols no em vaig esquitxar les sabates. Vaig pujar al cotxe, que tenia aparcat allà mateix, i sense engegar els llums vaig conduir fins a ser quatre o cinc cantonades més enllà. Després vaig sortir del poble, vaig engegar el CD de la Diana Krall i vaig engolir quilòmetres cap a Barcelona.

Així funciona aquest negoci

No sempre he estat assassí professional. De fet, durant un temps fins i tot vaig pensar que potser m'agradaria estudiar medicina o veterinària. Posats a fer, millor la segona opció. La majoria d'animals es mereixen que els salvis la vida i són agraïts, la majoria de persones, no. Si mireu al vostre voltant veureu un món ple de vells que allarguen la seva existència en aquesta terra més enllà del decòrum. N'hi ha que estan fantàstics. Contra aquests no hi tinc res a dir. Al contrari, com més n'hi hagi millor. Però quan la gent comença a no poder valdre's per si mateixa hauria de fer com fan (o com feien) els indígenes americans —si és que en queda algun que no hagi estat rosegat per l'alcohol fins al punt de substituir el fetge per una esponja sintètica— o com fan els esquimals: un darrer viatge en solitari de cap a la neu per servir de menjar (no pas el millor, la carn vella no deixa de ser carn vella, sigui de gallina o de persona, però a l'hivern no es poden fer segons quins roïssos) a ossos, a llops o a qualsevol altra mena de bèstia que els vulgui.

Direu que aquí això no es pot fer perquè no tenim prou ossos ni llops per a tanta gent que hauria d'anar al bosc, malgrat tots els programes de reintroducció d'aquestes bèsties que hem pagat entre tots, fins i tot els pagesos que de cap manera voldrien que aquests animalots campessin a l'ampla, però tranquils, no patiu, tenim porcs i senglars disposats a fer la feina. Aquestes bèsties s'empassolen un quilo de carn humana en tres minuts, com bé sabem tots els que ens dediquem a l'ofici. També ho sabien bé els guionistes d'alguna pel·lícula que se n'havien aprofitat perquè no hi ha res de més bonic que la natura exercint en estat pur, i els porcs fent de capoladora tenen el seu punt tarantinià.

Doncs això que us deia, en principi jo volia salvar vides i no llevar-les. Però mira, em va faltar nota per entrar a la universitat i els pares no podien pagar-me la carrera, així que em vaig allistar a l'exèrcit. Ai, que ja m'he embalat. No us he dit que llavors encara vivíem als Estats Units. Jo era un tirador notable, el pare era el capatàs d'un ranxo a Oregon i allà havia après a caçar i a sobreviure a la natura. Als set anys m'havien regalat el meu primer rifle i als onze ja era capaç de fer llargues tirades muntant a cavall per anar a la cacera i dominava també el tir amb arc gràcies al meu padrí de bateig, un dels darrers indis navajos que quedaven que treballava al ranxo i que m'havia ensenyat a seguir tota mena de rastres, tot el que sabia d'herbes i plantes medicinals i a malfiar-me en general de la gent.

Allà, a Oregon, també vaig haver de sobreviure a la meva passió per anar els dies de festa al cinema a l'aire lliure amb el cotxe i una noia que es deia Lisa Irons. L'havia coneguda a l'institut, ella hi arribava en un autobús groc d'aquests que surten a les pel·lícules i que van recollint els xavals en tot de llocs disseminats i solitaris, i quan vaig marxar a l'exèrcit em va deixar per sortir amb el tipus més imbècil del poble, en Michael Dolly, que la va deixar embarassada al cap de mig any la primera o la segona vegada que cardaren. Jo no me l'havia tirada mai, la Lisa Irons, potser és que l'imbècil d'en Michael no ho era tant, o potser és que jo no volia problemes ni trobar-me amb una criatura de seguida que comencés a anar-me'n al llit amb aquella noia que venia a classe en autobús groc. Ara ja no en queda res, de la Lisa Irons amb qui vaig sortir quan era jove. Ha tingut quatre criatures, la primera amb l'imbècil i les altres tres amb el propietari de la benzinera del poble, que li treia ben bé una vintena d'anys quan es va divorciar del primer marit, i em diuen que

és dels membres més actius dels republicans més conservadors i de l'església local. Pobra dona. Haver d'acabar amb el benziner del poble i pensar que has ascendit és assolir unes quotes de misèria moral de primer ordre.

A l'exèrcit em van acceptar de seguida malgrat que el pare era de Barcelona i la mare, de Mallorca. O sigui, fotuts hispans de merda. Tot i que, és clar, europeus, cosa que descol·locava tothom, i encara més si els intentaves fer situar Espanya sobre un mapa del món. No us penseu que era tan fàcil, segur que molts de vosaltres no podríeu col·locar Oregon en un mapa dels Estats Units.

No tinc ni idea de com collons varen trobar aquella feina als Estats Units, però el cas és que jo ja vaig néixer al ranxo i que el 1989, el dia que feia els dinou anys, em vaig allistar a l'exèrcit. M'hi vaig estar tres anys. Llavors el meu sergent em va dir que hi havia una empresa privada que pagava molt bé per la feina i per a qui jo podria treballar si m'hi atrevia. No s'havien de tenir gaires escrúpols, l'acció estava garantida i els diners, també. I així va ser com em vaig convertir en un assassí professional. Només vaig posar una condició: no acceptaria encàrrecs per liquidar polítics del partit demòcrata ni guerrillers llatinoamericans. Jo soc d'esquerres, si és que algú nascut als Estats Units pot saber què collons significa això. Una mica massa darwinista per al que és habitual en aquestes formacions polítiques, però al capdavant soc d'esquerres. O àcrata, si ho preferiu. I no penso fer el joc a les grans corporacions ni al capital eliminant els seus enemics o com a mínim no a tot el capital. Segur que hi ha altres professionals que ho faran encantats, però a mi no m'hi trobareu. Per tant, tot és executable, excepte polítics i líders socials d'esquerres.

El meu primer assassinat mediàtic va ser la nit del 5 d'abril de 1994. Qualsevol amant de la música, qualsevol mitòman del club dels 27 sap què va passar aquella nit: vaig assassinar Kurt Cobain, el líder de Nirvana. Aquella nit vaig fer entrar en l'edat adulta tota una gernació d'adolescents que creien que la vida era molt més bonica del que era en realitat. I mira que el seu ídol els ho havia explicat en un fotimer de cançons. En realitat érem un escamot de tres persones, però vaig ser jo qui li va engegar el tret d'escopeta que el va deixar sec. No em va saber greu: era un puta ionqui i les seves cançons no m'agradaven. No connectava amb ell i vaig fer que el seu cervell també deixés de connectar-hi. Pum. I tot esclata. I la paret es converteix en un collage de massa encefàlica, sang i trossets d'os per donar-hi una mica de consistència. Jo llavors tenia 25 anys i vaig descobrir que la postveritat no és un invent del segle XXI. Els governs duen emprant-la tota la puta vida. I si no, ja m'explicareu com collons és possible que algú tingui els braços tan llargs per disparar-se la seva pròpia escopeta. Sospiteu sempre dels accidents de caça o dels suïcidis amb braços mutants. Cobain molestava massa, però no us puc dir qui em va encarregar l'assassinat. Llavors encara treballava per a l'empresa i rebia ordres i les executava. Matava gent. No sabia qui encarregava les morts ni per què, però vaig guanyar prou per poder enviar els pares de tornada a casa, a Barcelona, com sempre havien desitjat. I dos anys després hi vaig arribar jo i em vaig instal·lar per lliure. I llavors vaig decidir que a més a més d'acceptar els assassinats en sabia els motius.

Quan vaig renunciar a treballar per a la multinacional i em vaig instal·lar pel meu compte hi vaig continuar mantenint bons contactes. Ells no tenien gaire infraestructura a la península Ibèrica i a mi m'anava bé anar fent alguns dels seus encàrrecs mentre aconseguia la meua pròpia cartera de clients. Havia estat un pacte avantatjós per a les dues parts que

m'havia permès mantenir uns bons ingressos mentre em feia un nom.

Moltes vegades hi ha motius profunds per matar algú. L'odi fonamentat en les relacions personals, per exemple. La convivència continuada, per exemple. Si us hi fixeu, les demandes de divorci augmenten exponencialment al gener i al setembre. Just després de les vacances de Nadal i de l'estiu, quan les parelles ja no es poden suportar més després d'haver-se aguantat durant un mes sencer sense la rutina de la feina, que ajuda a fer suportable la vida amb els altres membres de la unitat familiar per molt que hi hagi qui es queixa per vici. Però d'això, d'aquesta immersió en la misèria quotidiana, ja se n'encarreguen els pobres desgraciats que omplen la secció de crònica negra dels informatius. Gent que mata la dona o els fills i després intenten acabar amb la pròpia vida. O a la inversa, dones que estan fins als ovaris de ser apallissades o que s'incompleixin les ordres d'allunyament i decideixen acabar amb el seu patiment per la via expeditiva. Nosaltres procurem no sortir gaire als mitjans i quan ho fem sempre ens agrada aparèixer en el camp de les hipòtesis: sorprenents accidents de caça entre tiradors molt bons; suposades sobredosis; execucions sumàries sense cap indici de per on començar a investigar.

Normalment matem per venjança, per poder o per diners. Sobretot per diners. Us sorprendria veure la quantitat d'actors que moren misteriosament poc abans de l'estrena d'una pel·lícula, de músics d'un grup que la palmen i provoquen una gira de retrobament dels supervivents amb totes les entrades exhaurides o d'escriptors grans que acceleren el seu decés cap al mes de març i que s'acaben convertint en estrelles en el proper Sant Jordi malgrat no poder signar res de res. O de polítics i empresaris que la dinyen just abans o just al començament de les declaracions en judicis públics per trames de corrupció. També, ves per on, Déu deu ser de dretes, que envia mals lletjos als jutges que s'atreveixen a investigar segons quines trames corruptes amb bigotis i vestits pel mig. Com diu la cançó: «quanta corbata i quant pocavergonya, quanta corbata». Tot això forma part de la nostra feina, a banda dels empresaris morts per temes purament econòmics —sobretot per deutes que no es paguen a temps— o de morts entre gent de malviure que s'acostumen a imputar a les complexes relacions entre elles (la fórmula més usada és la de guerra entre bandes) i que sovint tenen explicacions molt més senzilles: la nostra intervenció.

També hi ha qui mitifica la importància de la tecnologia en el nostre ofici. És cert que en allò que s'anomena la internet profunda es poden trobar sicaris de tota mena, especialment dels Països de l'Est, però també colombians. Però si jo hagués de contractar algú com jo preferiria poder fer-ho amb les màximes garanties i seguretats i en un encontre personal, si fos possible. La professionalitat és la nostra millor garantia. I si aconseguíu arribar fins a mi o fins a qualsevol dels meus companys de professió és també la nostra millor garantia, que sabeu exactament allò que voleu, el que representa i el que estau disposats a pagar. No soc un paio qualsevol que es lloga als afores dels gimnasos per anar a pegar una pallissa a un empresari pocapena que no torna els crèdits o que no paga els deutes. Una vegada engegada la maquinària, no es para fins al final. Aquest negoci funciona així: si has trobat la manera d'arribar fins a mi, és perquè estàs molt segur que vols arribar fins a les últimes conseqüències. Per a les collonades no tenim pas temps. El telèfon de la meva empresa figura en els contactes d'empresaris, polítics i nobles. Ningú no ens anomena «assassins», en les nostres targetes de visita som «liquidadors». Un bonic eufemisme que té un equivalent legal. Quan una

empresa entra en fallida presenta un concurs de creditors i després d'aquest entra en acció la figura del liquidador, el tipus que s'encarrega de vendre el màxim d'actius i passius de l'empresa perquè, una vegada venuts, el deute final amb els proveïdors sigui el menor possible. Si el liquidador és bo i arriba a temps, l'empresari encara hi guanyarà amb el desmantellament de l'empresa. Si és mediocre o arriba quan el mal ja és terrible i no hi ha res a fer, a l'empresari no li bastaran els diners que tregui i haurà de posar-ne dels seus o vendre patrimoni propi o deixar algú sense cobrar, pràctica molt comuna que fa que després intervinguem jo o els meus col·legues i que fem una liquidació d'una altra mena i sempre a compte del deute pendent.

Segui com sigui, trobar-nos no és fàcil, però és més senzill que entrar a la internet profunda. Trobar-nos no és barat, però sempre és molt millor i més efectiu que contractar qualsevol pinxo de barri. Trobar-nos implica tenir les coses molt clares i contractar-nos suposa tenir una determinació: estar disposats a pagar perquè algú no vegi mai més la llum del sol.